

VESTRE LANDSRET
DOM
afsagt den 16. juni 2025

Sag BS-27256/2024-VLR
(12. afdeling)

A
(advokat C)

mod

B
(advokat Jacob Fenger)

Retten i Viborg har den 1. maj 2024 afsagt dom i 1. instans (sag BS-37516/2022-VIB).

Landsdommerne Helle Korsgaard Lund-Andersen, Annette Dellgren og Solveig Værum Nørgaard (kst.) har deltaget i ankesagens afgørelse.

Påstande

Appellanten, A, har nedlagt påstand om, at indstævnte, B, skal betale 77.239,00 kr. med tillæg af procesrente fra den 21. maj 2022.

B har påstået dommen stadfæstet.

Supplerende sagsfremstilling

Der er for landsretten fremlagt afgørelser af 24. maj 2017 og 19. juni 2017 samt afgørelse af 9. november 2017 fra Ankenævnet for Patienterstatningen.

Anbringender

Parterne har i det væsentlige gentaget deres anbringender for byretten.

Landsrettens begrundelse og resultat

I en afgørelse af 15. februar 2017 anerkendte Patienterstatningen, at den skade, som A havde pådraget sig i form af følger efter forsinket diagnosticering ved behandlingen hos Lægevagten B og på Århus Universitetshospital, var omfattet af lov om klage- og erstatningsadgang inden for sundhedsvæsenet.

Den 3. april 2018 traf Patienterstatningen afgørelse om, at A var berettiget til 907.200 kr. i erstatning for et erhvervsevnetab på 25% og 17.793 kr. i foreløbig erstatning for tabt arbejdsfortjeneste for perioden fra den 1. august 2016 til den 31. december 2016 med forrentningsdag fra den 8. januar 2018. Den 10. april 2018 traf Patienterstatningen afgørelse om, at A var berettiget til yderligere 40.872 kr. i erstatning for tabt arbejdsfortjeneste for perioden fra den 1. januar 2017 til den 5. april 2018 med forrentningsdag fra den 5. maj 2018.

Den 23. april 2018 udbetalte B 40.872 kr. til As advokat. Den 24. april 2018 udbetalte B yderligere 928.863,27 kr. til advokaten, heraf 907.200 kr. for erhvervsevnetab, 17.793 kr. for tabt arbejdsfortjeneste og 3.870,37 kr. i renter.

Den 11. marts 2021 anmodede As advokat Patienterstatningen om at genoptage hendes afsluttede sager på baggrund af Højesterets dom af 4. december 2020 (U 2021.1058/2).

Patienterstatningen traf herefter den 4. juni 2021 afgørelse om, at A var berettiget til yderligere 110.234 kr. i renter. Den oprindelige hovedstol blev samtidig nedsat med 76.950 kr. I afgørelsen er det anført, at Højesterets dom af 4. december 2020 betød, at Patienterstatningen skulle fastsætte og beregne renter for erstatning fra et tidligere tidspunkt, end de havde gjort, og at det betød, at A nu var berettiget til yderligere renter. Videre blev det anført, at når forrentningstidspunktet flyttes tilbage i tid, medfører det dog, at renterne skal beregnes ud fra den erstatningstakst, som gjaldt på det tidligere tidspunkt. Det betød, at A ville få renter for en længere periode, men beregnet af et lavere erstatningsbeløb. Patienterstatningen anførte endvidere, at A måtte forvente, at B ville modregne for meget tidligere udbetalt hovedstol og renterne heraf.

A påklagede Patienterstatningens afgørelse til Ankenævnet for Patienterstatningen, der traf afgørelse den 21. april 2022. Det fremgår af afgørelsen, at Ankenævnet for Patienterstatningen var enig i Patienterstatningens afgørelse af 4. juni 2021, som derfor blev stadfæstet i det omfang, den var påkla-

get. Ankenævnet for Patienterstatningen afviste As anmodning om at træffe afgørelse om Bs ret til at foretage modregning, da ankenævnet ikke havde kompetence til at træffe afgørelse om spørgsmålet.

B skrev herefter den 7. juni 2022 til As advokat, at hun ville få udbetalt 32.995 kr. Beløbet fremkom som de tilkendte renter på 110.234 kr. med fradrag af de 76.950 kr., som hovedstolen var reguleret med. Desuden var der fradraget 289 kr. i for meget udbetalt rente.

Landsretten finder, at der herefter er foretaget modregning, og at der ikke er tale om en nettoregulering, som B har gjort gældende. Spørgsmålet er herefter, om B har været berettiget til at foretage modregning som sket.

Kravene udspringer af samme retsforhold, og de øvrige betingelser for konneks modregning er opfyldt.

Det er ubestridt, at bestemmelsen i § 33 a, stk. 1, i lov om klage- og erstatningsadgang inden for sundhedsvæsenet, hvorefter erstatning og godtgørelse, der er udbetalt efter § 33, stk. 4, ikke kan kræves tilbagebetalt eller modregnet i andre krav på erstatning eller godtgørelse, jf. dog stk. 2 og 3, ikke finder anvendelse.

Landsretten bemærker herved, at bestemmelsen i § 33 a, stk. 1, trådte i kraft den 1. juli 2018, og at den ikke finder anvendelse for afgørelser, der er truffet af Patienterstatningen inden denne dato. For så vidt angår tilbagebetaling af erstatninger, der er udbetalt i henhold til disse afgørelser, finder de hidtil gældende regler anvendelse. I denne sag traf Patienterstatningen som nævnt afgørelser henholdsvis den 3. april og den 10. april 2018.

Det fremgår af Højesteret dom af 7. december 2017 (U 2018.1149), at erstatningsansvarslovens § 16, stk. 1, 3. pkt., ikke afskærer en region fra at kræve tilbagebetaling af udbetalt patientskadeerstatning, og at spørgsmålet herom må afgøres efter de almindelige regler om tilbagesøgning.

Højesteret har i dom af 13. juni 2016 (U 2016.3276) fastslået, at det beror på en selvstændig vurdering, om en region kan kræve tilbagebetaling, og at tilbagebetalingsreglerne i tilstrækkelig grad beskytter den person, der i god tro har modtaget erstatning eller godtgørelse i henhold til en myndigheds afgørelse herom.

Landsdommerne Helle Korsgaard Lund-Andersen og Annette Dellgren udtaler herefter:

A har fået udbetalt yderligere 32.995 kr. Der er ikke tale om, at hun skal tilbagebetale et beløb, som hun tidligere har fået udbetalt, og som hun har indrettet sig i tillid til, at hun kunne beholde.

Den omstændighed, at der efter retsplejelovens § 513 ikke kan foretages udlæg i udbetalt erstatning for erhvervsevnetab, hvis beløbet er holdt klart adskilt fra skyldnerens øvrige formue, er ikke til hinder for modregning. Det samme gælder den skatteretlige behandling af kravene.

Vi finder herefter, at det var berettiget, at B foretog modregning. Med

denne begrundelse stemmer vi for at stadfæste byrettens dom.

Landsdommer Solveig Værum Nørgaard udtaler:

B udbetalte i henhold til Patienterstatningens afgørelser med et standardiseret forbehold om tilbagesøgning. Dette forbehold blev fra Bs side ikke fulgt op af en klage over Patienterstatningens afgørelse, ligesom B de følgende år ikke foretog sig yderligere i anledning af de udbetalte erstatninger. A har således haft en velbegrundet forventning om, at hun havde ret til beløbene, og at dette ikke kunne kræves tilbagebetalt. As berettigede forventninger omfatter også en berettiget forventning om uændrede retsvirkninger af udbetaling af beløbene.

Den omstændighed, at A rent faktisk ikke skal tilbagebetale et beløb til B, kan ikke føre til andet resultat, idet der herved ikke tages hensyn til eventuelle øvrige retsvirkninger for A. Det bemærkes, at en adgang til modregning mellem forskellige erstatningsposter – i denne sag erstatning for tab af erhvervsevne og renter - kan have flere afledte konsekvenser bl.a. skatteretligt.

Jeg finder derfor ikke, at det var berettiget, at B foretog modregning og stemmer for at tage appellantens påstand til følge.

Der træffes afgørelse efter stemmeflertallet, og landsretten stadfæster derfor byrettens dom.

Efter sagens udfald skal A i sagsomkostninger for landsretten betale 25.000 kr. til B til dækning af udgifter til advokatbistand inkl. moms. Ud over sagens værdi er der ved fastsættelsen af beløbet til advokat taget hensyn til sagens omfang og forløb.

THI KENDES FOR RET:

Byrettens dom stadfæstes.

I sagsomkostninger for landsretten skal A inden 14 dage betale 25.000 kr. til B. Beløbet forrentes efter rentelovens § 8 a.

